

ρατος τῆς Ν. δὲν ἠδύναντο νὰ ἐμβάλλωσι μνημεῖόν τι ἢ λάρνακα, οἷαν εἶδεν ὁ Breton κατὰ τὴν νοτιάν πλευράν τοῦ ναοῦ ἐξῶθεν τοῦ περιστευλίου, ἐκοίλαναν ἀποτόμως ταμύοντες εἰς ὕψος ἐνὸς περίπου μέτρου τὰ ἀντικρίζοντα κάτω μέρη τῶν ῥηθέντων κίωνων. Ἐκτὸς δὲ τῶν κίωνων τούτων καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι ἐβλάβησαν κατὰ τὴν τοῦ 1821 ἐπανάστασιν. Ἡ στέγη ἔπαθε τὴν μεγαλύτεραν φθοράν, διότι ὁ μὲν ὀπισθόδομος ἀπεστεγάσθη ὅλως, αἱ στοαὶ διαπύζουσι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δοκὸν τινα ἢ δύο δοκοὺς μετὰ φατνωμάτων καὶ τούτων ἄνευ καλυμματίων· μόνον δὲ ἡ στέγη τῆς στοᾶς τοῦ προναοῦ δικτηρεῖται ἐν καλῇ καταστάσει, ἂν καὶ πολλῶν φατνωμάτων καὶ ταύτης ἀπώλοντο τὰ καλυμματία. Τὰ ἀνάγλυφα ἠκρωτηριασμένα, τινὰ δὲ τῶν μετοπῶν καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀποτετριμμένα. Τῆς μαρμαρίνης στρώσεως τοῦ ἐδάφους τοῦ περιστευλίου, ἐκτὸς τῶν ὀκτὼ μεγάλων πλάκων τῆς κυρίας προστάσεως, αἱ διέσωσεν ἡ κατασκευὴ τῆς μεγάλης ἀψίδος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, διετηρήθησαν τῆδε κακεῖσε, κατὰ τὰς ἄλλας στοᾶς, τεμάχιά τινα τοῦ σηκοῦ ὅμοι; τὸ ἔδαφος ὅλως κατεστράφη. Καὶ μεθ' ὅλα; ὅμοι; τὰς καταστροφὰς ταύτας ὁ ναὸς δικτηρεῖται εἰς ἀρίστην, σχετικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους, κατάστασιν, περιφρονήσας τόσους καὶ τόσους αἰῶνας, ἵνα δικαιώσῃ τοὺς ἀνεγείραντας αὐτὸν καὶ στήσαντας ἐκεῖ ὡς σύμβολον τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ἐνόητος καὶ ὁμοιοῖας, ἣν εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος κατώρθωσεν, ὁ Θεσεύς, καὶ ἵνα διδάξῃ τὸ σημεῖον τῆς ἐν τῇ τέχνῃ προόδου τῆς ἐποχῆς, τὴν ὁποίαν μετὰ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης ἀντιπροσωπεύει.

ΓΑΡ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μάννα.

Ἄνομα ἑβραϊκὸν ἄκλιτον, σημαῖνον κυρίως τὴν ἕκτακτον ἐκείνην τροφήν, δι' ἣς ὁ Θεὸς ἔθρεψεν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη τοὺς Ἰσραηλίτας ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὄνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως τί τοῦτο; (ἑβρ. *μὰν χροῦ* = *μαννοῦ* = *μάννα*)· διότι ἰδόντες οἱ Ἰσραηλίται κατὰ πρόωτον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τροφῆς καταπεσόντες ἐξ οὐρανοῦ καὶ καλύψαντες πάντας αὐτῶν τὴν παρεμβολήν, ἀγνοοῦντες, ἠρώτων ἀλλήλους· τί ἐστὶ τοῦτο; ἢ δ' ἐρώτησις ἔμεινεν ἔπειτα ὡς ἐπωνυμία τοῦ πράγματος.—Ἐτεροι παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ ῥήματος *μανά*, ἧτοι *ἀριθμεῖν*, ὀρίζειν (διότι ἕκαστος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐλάμβανεν ὠρισμένην καὶ μεμετρημένην μερίδα τοῦ μάννα).

Περὶ τὰς 90,000 ξένων διαχειμάζουσι κατ' ἔτος ἐν Ῥώμῃ, 7,000 δὲ τεχνῆται τρέφονται ἐν αὐτῇ ἐξ ἀντιγραφῶν καὶ ἀπομιμήσεων καλ-

λιτεχνημάτων, καὶ 7 ἑκατομμυρίων φράγκων γίνονται κατ' ἔτος τῇ πόλει πρόσδοι τελωνιακαὶ ἐκ τῶν ἐξαγομένων ὑπὸ τῶν ξένων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἔργων τῆς τέχνης.

ΥΨΗΛΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἀσυνήθης καύσων ἦτο ἐπόμενον ὅτι ἤθελε διεγείρει τὴν γενικὴν προσοχήν. Ἐνταῦθα δημοσιεύω, πρὸς διόρθωσιν ὑπερβολικῶν διαδόσεων περὶ τῆς θερμοκρασίας, τὰς ἐμὰς καὶ τὰς τοῦ κ. Ἀλεξ. Βουρλῆ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις, τὰς γινόμενας ἐν θερμομέτρῳ ἐν οἷς ἐκάστου βαθμοῦ τῆς κλίμακος αὐτῶν μοῖ ἦτο γνωστός ὁ ἀντιστοιχῶν ἐκ τῆς διορθώσεως. Τὸ θερμομέτρον ὡς εἰκὸς ἦτο ἐν σκιᾷ, εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένον καὶ προπεφυλαγμένον ἀπὸ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν περὶ αὐτὸ τοίχων.

Ἰουλίου $\frac{1}{13}$	Μέγιστον = 29, °3	Ἐλάχιστον 18, °6	C
» $\frac{2}{14}$	» 31, 0	» 20, 0	»
» $\frac{3}{15}$	» 32, 8	» 22, 4	»
» $\frac{4}{16}$	» 36, 5	» 23, 4	»
» $\frac{5}{17}$	» 38, 5	» 26, 6	»
» $\frac{6}{18}$	» 40, 0	» 27, 0	»
» $\frac{7}{19}$	» 37, 0	» 27, 8	»

Ἡ μέγιστη λοιπὸν θερμοότης ἐγένετο τῇ $\frac{6}{18}$ Ἰουλίου, ὅτε ἦτο 40 C. ἢ 32 R. θερμοκρασία, σπανία εἰς τὰς Ἀθήνας, δις ὑπ' ἐμοῦ παρατηρηθεῖσα ἀπὸ τοῦ 1859.

Ἀθῆναι, 1877, 7]19 Ἰουλίου.

Δ^{ος} Ι. Φ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΜΙΑΤ
Διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀστρονομικεῦ.

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

[Ἐκ τῶν τοῦ E. Siebecker].

Τὴν ἄγαμον παρήλικα οἱ μὲν ποιηταὶ καὶ μυθιστοριογράφοι παρέστησαν ὡς ζηλότυπον καὶ χαϊρέακον πλάσμα, ἢ δὲ κοινὴ γνώμη ὡς γελοῖον. Ἀλλ' ἡμεῖς τοὺς μὲν ποιητὰς καὶ μυθολάστὰς εὐρίσκομεν ἀδίκους, τὴν δὲ κοινὴν γνώμην ἀνόητον.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ ὄριμος παρθένος παρίσταται ἡμῖν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὠχρὰ, λιπόσρκος, γωνιώδης, κοίλους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἄκκμπτος τὴν στάσιν, ἄχαρις εἰς τὰς κινήσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔστερημένη κάλλους. Ἀλλ' οὕτω κρίνοντες λησμονοῦμεν ὅτι εὐτυχῆς ἔρωσι εἶναι ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς γυναικείας καλλονῆς. Ἡ γράκι κόρη ἐκ τῆς γωνίας εἰς ἣν περιωρίσθη ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν νόμων βλέπει τὸν ἔρωτα παρερχόμενον ἐνώπιόν της καὶ οὐδέποτε ἐγγίζοντα αὐτήν.

Ἡ ἰδιάζουσα αὐτῇ ἀπάθεια ἀποδίδεται εἰς ἔλλειψιν εὐκισθησίας, οὐδεὶς δὲ ἀναλογίζεται ὅσοος κρύπτεται ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦτο θη-

σαυρὸς τρυφερότητος καὶ ἀγάπης. Ἡ θέσις αὐτῆς εἶναι ὡσεὶ ἐκατρυμυριούχου τινός, κωλυμένου νὰ διαθέσῃ τοὺς θησαυροὺς του εἴτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἴτε ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Ἡ φύσις προῦρῳσε πᾶσαν γυναῖκα νὰ καταστῇ μήτηρ, ἀλλ' ἡ κοινωνία ἀνέτρεψε διὰ τὸ ἀτυχεῖς πλάσμα τὸ καλούμενον γραῖα κόρη τῆς φύσεως τοὺς νόμους. Ὡς πᾶσα ἄλλη γυνή, οὕτω καὶ αὕτη ὑπῆρξέ ποτε δεκαεξάετις, δροσώδη ἔχουσα τὴν παρεῖαν καὶ τὴν καρδίαν, εὐθυμος ὡς πτηνὸν καὶ ὡς χρυσαλὶς ἐλαφρά. Ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οὐδενὸς νέου ἤλικυτέ ποτε τὸ βλέμμα, ἔσω καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν, ἢ ὅτι οὐδέποτε ἐψιθύρισε καὶ αὕτη, ὡς πᾶσαι αἱ ὁμηλικές κορασιδες, τὸ πότε θέλω νυμφευθῆ, διότι τοὺς λόγους τούτους ὑπαγορεύει ἡ φύσις εἰς πάσης γυναικὸς τὰ χεῖλη.

Ἡμέραν τινα εἶδεν ἡ γραῖα κόρη ἄνδρα πλησιάζοντα τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ ὀμιλοῦντα αὐτῇ εἰς τὸ ὠτίον. Ἡ ἀδελφὴ ἀκούουσα ἠρθυρία, ἐκείνη δὲ θεώρει μακρόθεν τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ παλμῶν καρδίας. Μετ' ὀλίγον ὁ πατρικὸς οἶκος ἦτον ἀνάστατος ἕνεκα μεγάλης ἐορτῆς καὶ τὴν ἐπιούσαν σιωπηλότερος τοῦ συνήθους· καθότι τὴν ἀδελφὴν τῆς εἶχεν ἀπαγάγει ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἵνα ἰδρῶσιν ὁμοῦ νέαν οἰκογένειαν.

Ἡ μήτηρ ἀσπαζομένη τὴν ἀπομείναςαν θυγατέρα εἶπεν αὐτῇ μετὰ στεναγμοῦ, *Καὶ σὺ μετ' ὀλίγον θὰ με ἀφίσῃς.* Ἡ κόρη ἀπεκρίθη «Οὐδέποτε», ἀντασπαζομένη τὴν μητέρα. Ἀλλὰ τὴν νύκτα εἶδε καθ' ὕπνον ὅτι ἀκείνη ἐφόρει λευκὴν ἐσθῆτα, ὅτι καὶ δι' αὐτὴν ἀντήχουν χαρμωσύνως οἱ ὕμνοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὠραῖος νεανίσκος ἐλέγετο σύζυγός τῆς. Τὴν δ' ἐπιούσαν διήλθε μακρὰς ὥρας ὄνειροπολοῦσα ἔξυπνος τὸ ὄνειρον τῆς νυκτός, μέχρις οὗ ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ μήτηρ· *Τί ἔχεις σήμερον καὶ εἶσαι ἀφρημένη; Τί συλλογίζεσαι;* Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεκρίθη ἐρυθρῶσα «Τίποτε, μητέρα.»

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνέλαθεν αἴφνης ἡ κόρη τὴν πρῶν φαιδρότητα, τὸ ἄσμα τῆς ἀντήχησε καὶ πάλιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστραπτον πλήρεις χαρᾶς, διότι τὸν νέον ἦν εἶχεν ἰδεῖ ἐν ὄνειρῳ ἀπάντησε ζῶντα καθ' ὁδὸν καὶ ἀνυπομόνως τὸν περιμένει.

Ἡ πυρετώδης αὕτη προσδοκία διήρκεσεν ὁλόκληρον ἔτος, μέχρις οὗ ὁ νυθημερὸν περιμενόμενος νέος, ὅστις πιθανῶς οὐδὲ κἂν ἐπρόσεξεν εἰς αὐτὴν, ἔλαβεν ἄλλην γυναῖκα· ἡ δὲ κόρη στεναζάσσα καὶ πάλιν εἶπε καθ' ἑαυτήν· «Δὲν εἶναι, φαίνεται, ἐκεῖνος», καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ μελαγχολῇ.

Αἱ μελαγχολίαι αὗται εἶναι διαλείπουσαι ὡς ὁ πυρετός· ἀπέρχονται καὶ ἐπανέρχονται· πᾶσα ὅμως αὐτῶν ἐπ' ἀνόδοσ εἶναι ἐπαχθεστέρα τῆς προηγηθείσης.

Καθ' ἐκιάστην βλέπει νέους, οἵτινες ἀποτεί-

νοσιν αὐτῇ τὰς συνήθεις τυπικὰς φράσεις. Ὑπὸ τοὺς ἀδιαφόρους ὅμως τούτους λόγους διαβλέπει ἡ κόρη μυστικὴν τινα ἔννοιαν πλήρη διαφέροντος καὶ ἐρωτᾷ μετὰ παλλούσης καρδίας, *Ὅτος ἀρὰ γε εἶναι ὁ ἀνὴρ τοῦ ὄνειρου μου, ἢ ὁ ἄλλος ἐκεῖνος;* Ἀλλ' οἱ νέοι παρέρχονται ἀποκομίζοντες ἄλλας συντρόφους καὶ αὕτη πάντοτε περιμένει.

Ἐν τούτοις πᾶσαι αἱ ὁμηλικές παρθένοι μετεβλήθησαν ἤδη εἰς συζύγους καὶ μητέρας· ἐκείνης δὲ ἡ μελαγχολία μεταβάλλεται εἰς κατῆφειαν.

Διατί γὰρ μὴ ἀγαπήσῃ τις καὶ ἐμέ; ἐρωτᾷ μετ' ἀδημονίας· τὸ κάτοπτρόν μου δὲν με λέγει ὅτι εἶμαι ἀσχημος, ἡ δὲ καρδία μου εἶναι πλήρης ἀγάπης.

Μετ' ὀλίγον τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς υἱεισίας· ἡ κόρη ὠχρῖα, οἱ δὲ ἀνήσυχτοι γονεῖς προσκαλοῦσι τὸν ἰατρόν. Οὗτος ἐρευνᾷ τὸν σφυγμὸν, ἐξετάζει τὴν γλώσσαν, συστέλλει τὰς ὀφρῦς, σκέπτεται ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα δὲ λαμβάνων τμημα χαρτίου γράφει ἐπ' αὐτοῦ:

Α') Λάβε ἀνθρακικοῦ σιδήρου κόκκους δύο ἐντὸς κοχλιαρίου ζωμοῦ.

Β') Οἴνου μετὰ κίνης μικρὸν ποτήριον τὸ πρῶτ καὶ ἕτερον τὸ ἑσπέρας.

Ἀνύητε ἀσκληπιάδα, ἐπὶ τοῦ χαρτίου ἐκεῖνου ἔπρεπε νὰ γράψῃς· *«Λάβε σύζυγον.»*

Ἡ κόρη καταπίνει τὸν σίδηρον, ῥοφᾷ τὴν κίαν καὶ ἐξακολουθεῖ μαραινομένη· τὴν δὲ νύκτα κλαίει ἀπαρηγόρητα, βλέπουσα ὅτι μετὰ τὰς ὁμηλικὰς νεάνιδας ἤρχισαν καὶ αἱ νεώτεραι αὐτῆς· ν' ἀπέρχονται μετὰ συζύγου.

Πρὸς κορύφωσιν τῆς δυστυχίας ἡ μήτηρ αὐτῆς καταλαμβάνεται ὑπὸ σοβαρᾶς ἀσθενείας. Ἡ κόρη τότε, λησμονοῦσα τὰ θάσανά τῆς, ἐγκαθίσταται παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς νοσοῦσης, ἀγρυπνεῖ, δέεται πρὸ τῶν εἰκόνων, παλαίει νυθημερὸν κατὰ τῆς νόσου, ἀγωνίζεται διὰ παντὸς τρόπου νὰ τὴν καταβάλλῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος νικᾷ.

Ἀφοῦ ξηρανθῶσι τὰ δάκρυα, ἡ κόρη στρέφει τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὴν καὶ εὐρίσκειται μόνη εἰς τὸν κόσμον. Ἄν ἡ νυμφευθεῖσα ἀδελφὴ τῆς ἔχη τέκνα, ἡ ἔρημος ὄρφανὴ παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ τὴν δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἵνα περιποιηθῆται τὰ παιδιὰ ὡς μήτηρ δευτεροβάθμιος, τῆς ὁποίας κατεδίκασεν ἡ κοινωνία εἰς ἀργίαν τὰ σπλάγγνα. Μυρίαί ὅμως περιμένουσιν αὐτὴν καὶ ὑπὸ τὴν στέγην ἐκείνην πικρῖαι. Τὰ παιδιὰ τὴν τυραννοῦσι καὶ καταχρῶνται τῆς ἀγαθότητος αὐτῆς· οἱ δὲ ἄνδρες, λησμονοῦντες ὅτι καίτοι μὴ οὔσα πλέον νέα εἶναι ἐν τούτοις ἀκόμη ἀγνή καὶ παρθένα, ὀμιλοῦσιν ἐνώπιον αὐτῆς ὡς μετὰ γυναικὸς ὑπάνδρου.

Ἔτι δυστυχιστέρα καθίσταται ἡ θέσις τῆς

γραικίς κόρης ἂν δὲν ἔχη ἀδελφὴν θέλουσαν νὰ τὴν παραλάβῃ συγκάτοικον. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς καταφεύγει τότε εἰς τὴν θρησκείαν. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγνώστου, ἡ δὲ καρδιά τῆς κόρης διψᾷ ἀγάπην ζώσαν καὶ ψηλαφητήν. Μὴ δυνηθεῖσα νὰ τύχῃ τοιαύτης παρὰ τῶν ἀνθρώπων ζητεῖ αὐτὴν παρὰ τῶν ζώων, καὶ ἐκ τούτου αἰ περὶ τὴν ποδιάν τῆς γραικίς κόρης γαλατὶ καὶ τὰ κυνάρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφοσιούται, ἵνα θεραπεύσῃ τὴν ἔμφυτον τῇ καρδίᾳ πάσης γυναικὸς ἀφοσιώσεως ἀνάγκην.

Ἡ δύστηνος κόρη καταρᾶται πολλάκις τὰ κοινωνικὰ ἔθιμα, τὰ παραχωρήσαντα εἰς τὸν ἄνδρα πᾶσαν πρωτοβουλίαν καὶ καταδικάζοντα τὴν γυναῖκα εἰς ἀδρανῆ προσδοκίαν. Ἄν ἡ ἔθιμοταξία ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ εἶπῃ πρώτη εἰς τινὰ τῶν ἀνδρῶν, ὧν ἐπέσυρε τὴν στιγμιαίαν προσοχήν, *Μὲ ἀρέσκεις, πάρε με καὶ θὰ σὲ ἀγαπᾶ*, ἴσως κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀντὶ γαλῶν καὶ σκύλων ἤθελεν ἔχει παιδίον παρήγορον τοῦ γήρατός τῆς.

Κύπτουσα εἰς τὸ παράθυρον βλέπει πολλάκις διαβαίνοντας ἀδαμαντοστολίστους καὶ περικυκλουμένους ὑπὸ σμήνουσ εὐειδῶν νέων γυναικῶν, ὧν πολλοὶ εἶναι πρεσβύτεροι αὐτῆς, ἄλλοι ἄσχημοι, ἕτεροι ἠλίθιοι καὶ πᾶσαι ἀνεξαίρετως ἐστερημέναι καρδίας.

Ταῦτα βλέπουσα δὲν δύναται νὰ ἐννοήτῃ τὸ περιεργον φαινόμενον, ἐξ οὗ ἀνὴρ πλούσιος δὲν στέργει νὰ νυμφευθῇ νέαν καὶ ἀγνήν κόρην διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι στερεῖται προικός.

Οὕτω διέρχεται ὁ βίος τῆς γραικίς κόρης κατὰ τὴν ἀχρηστὴν ἐκ τῆς ἠλιθιότητος τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ ἡ οὕτως ἀδικηθεῖσα ἀντὶ ν' ἀποβάλλῃ τὰς ἐμφύτους αὐτῇ εὐγενεῖς ὀρυκτὰς, αἰσθάνεται αὐτὰς ἀπ' ἐναντίας ἐκατονταπλασιασθείσας ἐκ τῆς πίσεως, ἣν ὑπέστησαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μὴ δυνηθεῖσαι νὰ ἐκχυθῶσι κατὰ τὸν διαγραφέντα ὑπὸ τῆς φύσεως ῥυθμῶν. Ἡ τοιαύτη συμπύκνωσις παντὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος ἐκδηλοῦται πολλάκις διὰ πράξεων ὄντως μεγάλων καὶ ἥρωϊκῶν. Ὁ ἀναγινώσκων τὰς ἐτησίαις ἐκθέσεις τῆς ἀπονεμούσης τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς Ἀκαδημίας, πληροφορεῖται ὅτι τῶν τοιούτων ἠθικῶν μεγαλοουργημάτων συνήθως ἦρως εἶναι ἡ γραικὶς κόρη. Ἐκ δὲ τῶν πράξεων τούτων, ἂν μία τυγχάνει δημοσιότητος, μύρια ἐπίσης ὠραῖα μένουσιν ἐν τῷ σκότει.

Ἄς ἐμπικρίξωσι λοιπὸν οἱ ἄλλοι τὰς γραικίς κόρας. Τὸ κατ' ἐμὲ δόξαίς ἀπαντᾶ τινὰ τούτων κλίνω τὸ μέτωπον ἐνώπιον τῆς μάρτυρος ταύτης μετὰ κατανύξεως καὶ σεβασμοῦ. ρ.

Τρεῖς χιλιάδες ἔντομα μόλις ἀρκοῦσι πρὸς τροφήν μιᾶς φωλεᾶς στρουθίων ἐν διστήματι 4 ἢ 5 ἡμερῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ χαρακτήρ τῶν γυναικῶν πρὸς μόνον τὸν χαλκὸν ἐκείνον τῆς Κορίνθου δύναται νὰ παραβληθῇ, ὅστις συνέκειτο ἐκ μυρίων ἑτερογενῶν στοιχείων, ἐν οἷς ὁμως ὑπῆρχε καὶ ἄδολος χρυσός.

* * Ὁ βίος εἶνε σχολεῖον, τὰ προτερήματα ὁμως τῶν ἀνθρώπων ἀναπτύσσει καὶ ἀναδεικνύει ἢ δυστυχία, ἢ πάλιν, ἢ ἐγκατάλειψις εἰς μόνας τὰς ἰδίαις δυνάμεις, ὅτε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ δύναται ν' ἀνάψῃ τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σπινθῆρα. «Ἐν φίλημα τῆς μητρὸς μου, ἔλεγεν ὁ Οὐῆστ, μὲ ἀνέδειξε ζωγράφον.»

ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

“Ὅτε ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848 μετεδόθη καὶ εἰς Μεδιόλανον, ἔνθα ἀστοὶ καὶ αὐστριακοὶ στρατιῶται ἔσφαζον ἀλλήλους καθ' ὁδὸν ἐπὶ πέντε ἡμέρας, συνεταιράχθη ἐν τῷ μικρῷ Πεδεμοντίῳ ἡ δημοσία γνώμη, μεριμνῶσα περὶ τῆς τύχης τῶν πλείστων πόλεων τοῦ λομβαρδοβενετικοῦ βασιλείου, πρῶτος δ' ὁ Κεβούρ ἐνέβαλλε θάρρος εἰς τὸ εἰσεῖναι ἀνοῦν ὑπουργεῖον τοῦ Βάλθου διὰ τῶνδε τῶν ἀξιωματημῶν λόγων” «Ἐπέστη ἡ κατὰλληλος τῶν γενναίων βουλευμάτων στιγμή, ἀπ' ἧς ἐξήρτηται τῶν βασιλείων ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ τύχη τῶν λαῶν. Ἀπέναντι τῶν ἐν Λομβαρδίᾳ καὶ Βιέννῃ συμβαινόντων ὁ διαταγμὸς, ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἀναβολὴ εἶνε ἀδύνατος, διότι ἐλέγχεται πολιτικὴ ὀλεθρία. Ἡμεῖς, οἱ ἡσυχοὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἀτάρακτοι τὴν ψυχὴν, ἡμεῖς, οἱ εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου μᾶλλον ὑπεῖκοντες ἢ εἰς τὰς ὀρυκτὰς τῆς καρδίας, σταθμίσαμεν ἀπαθῶς καὶ μετὰ συντόνου προσοχῆς πᾶσαν λέξιν καὶ φράσιν, ἀνυποστόλως καὶ ἐν ἀγνῷ τῷ συνειδῶτι ὁμολογοῦμεν ὅτι εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν κυβερνήτην, εἰς τὸν βασιλέα μία μόνη νῦν ἀπολείπεται ὁδὸς, ὁ πόλεμος δηλονότι ὁ ἄμωστος καὶ ἀνυπέροστος. Τῆς κυβερνήσεως τὸ καθῆκον εἶνε προηλότατον καὶ εἰς τοὺς ἠκίστα θρασεῖς καὶ εἰς τοὺς μάλιστα φυλακτικοὺς. Ἐν τοῖς νῦν καιροῖς ἡ μὲν τόλμη φαίνεται ἀληθινὴ φρόνησις, ἡ δὲ θρασύτης ἀποδεικνύεται συννετωτέρη τῆς εὐλαθείας. Ἡ Λομβαρδία καίεται· τὸ Μεδιόλανον πολιορκεῖται· ἄς δράμωμεν εἰς βοήθειαν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας· καὶ πεντακισχιλλοὺς μόνον ἐὰν εἴχομεν στρατιώτας, ἔπρεπε νὰ στρατεύσωμεν. Πολιτικὴ μεγάλη σήμερον εἶνε καὶ νομίζεται ἡ τῶν γενναίων καὶ φιλοκινδύνων ἀποφάσεων.»

Εἰς τὴν Περσίαν ὑπῆρχε νόμος, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἀποθνήσκῃ νὰ ἦνε πέντε ἡμερῶν ἀνομία, διὰ νὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄνθρωποι πόσον ἀναγκαῖος εἶνε ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ νόμος.